

გამოცემის 54-ე წელი, № 1504. ივლისი. 1977. ფასი 20 კაპიკი.

ნახ. პ. შირცხალაშვილი

— ხო, ხო, რა პურ-მარილი ჰქონდა დისერტაციის შებ-
დებ ვალოდისს
— დისერტაცია როგორი იყო?
— ვერ იყო პურ-მარილის დონეზე.

ვასო აბაშიძის სახელობის მუსიკალური კომპლიის თეატრს

ვისაც სიცილის გრძნობა აქვს, სუყველას სულში უზიხარ!

ორმოცდაათი წელია, (ამჟამად უფრო მეტია!) — ხალხს გულიანად აცინებ, ახარებ, მუსკომედიავ!

ვამა შენს ყველა რეჟისორს, კომპოზიტორს და მსახიობს! ერთი გვაქვს დანიშნულება: ღიმილი უნდა ვაღვივოთ!

შენთა სპექტაკლთა მეხოტბე ვარ და ვიქნები ნიადაგ! არასდროს გაგაკრიტიკებ! — მეტი რა გიყო ნიანგმა?!

დასაბამიდან მხიბლავდა შენი ეშხი და თილისმა! მიწაზე დაგვინახავენ, — პაემანს ცაში გინიშნავ!

მიიღე ჩემი ადრესი, მოკლედ დაგწერე რომელიც: შ. რუსთაველის პროსპექტი, ორმოცდაორი ნომერი!

შენი ნიანგი

ნ. ჯ. ლოლუასი

— ისწავლე, შვილო, ისწავლე, თორემ მერე მომიგონება და გვიან იქნება! — შენს მოსაგონებლად ის აქოვებს ერთი „ჰივული“ მიყიდო!

ბაზარი რომ არ ყოფილიყო, ალბათ, არც გამყიდველი და მყიდველი იქნებოდა.

ბაზარი სხვადასხვანაირია: ბაზარი ძვირი, ბაზარი იაფი და ბაზარი გაბაზრებული. ეს უკანასკნელი, რატომღაც, უფრო გამსუნაგებულ-გაყალბებული ვაი-კოლმეურნე გლეხების ასპარეზია.

არგონავტები რომ მოდიოდნენ კოლხეთში, ფიქრობდნენ, ოქროს საწმისს რომელიმე ბაზარში ვიყიდითო. ბაზარში ვერ მიაღწევს, მაგრამ სპეკულანტებში კი მაინც იშოვებს. როგორც უნიკალური წყაროებიდან ირკვევა, მედევანობილი სპეკულანტი ყოფილა, თორემ, სხვა რა აიძულებდა, ოქროს საწმისი, ანუ „ღუბლიონკა“, უფრო სწორად „საღუბლიონკე“, ვიღაც გადამთიელი-სათვის მიეცა. უნდა ვივარაუდოთ, რომ საქართველოში იმხანად ძლიერ განვითარებული ყოფილა „ღუბლიონკების“ წარმოება, თანაც, იკრძალებოდა მისი საზღვარგარეთ გატანა (გველემშაბით ყარაულობდნენ). ამგვარმა გამოცდილებამ გვაფიქრებინა, რომ ოქროს საწმისი, ანუ „ღუბლიონკა“ ჩვენც შეგვეძინა რომელიმე „ბაზარ-უნივერსალში“. არასაზოგადოებრივ საწყისებზე შექმნილ „ექსპრესინფორმის“ საშუალებით დავაღვინეთ, რომ ამ სურვილის შესრულება შეიძლებოდა გურჯაანის რაიონის სოფელ ველისციხის სახელგანთქმულ ბაზარში.

ჭერმის ხევს ავყევით და ველისციხის საკოლმეურნეო ბაზრის სამანებს მივადექით. როდესაც პატარა მდინარეზე გადებულ ფიცარს ხილზე შევდგით ფეხი, ვიღაც სახელდახელო ინჟინრებმა შეგვაჩერეს. მათ მყიდველ-გამყიდველთა საკეთილდღეოდ (წყალში ფეხი რომ არავის დასველებოდა), ჭერმის ხევზე გაედოთ ასაწყობ-დასაშლელი ხიდი (სამი ფიცარი) და ბაჟს ითხოვდნენ. თითოეული კაცის ხილზე გავლა გაანგარიშებულია მაღალი ეკონომიური ლოგიკით: ამ ბაჟში შედის ხიდის თვითღირებულება, მისი ამორტიზაციის ხარჯები, ზედმეტი ღირებულების დაგროვება და, ბოლოს, დამრგვალებულია ათ კაპიკამდე. ველისციხის ბაზრის „ხიდმშენგამტარი“ არც ერთი სახელმწიფოს ბანკში არ არის რეგისტრირებული, რადგან მისი ხელმძღვანელები უწლოვანნი არიან. ჩვენ შევხვდით ამ ხიდების უფროსებს. ისინი იზრდებიან და სწავლობენ ახაშენის, ველისციხისა და სხვა მეზობელი სოფლების სკოლებსა თუ სკოლა-ინტერნატებში. გავიგეთ, რომ ეს ნორჩი ბიზნესმენები თავიანთ აღმზრდევებს ხილზე გავლისას ბაჟს არ ახდევინებენ. ამაგს ხომ დაფასება უნდა! როდესაც ნორჩ საქმოსნებს კვითხეთ — „რას შვრებით, ბიჭებო, ერთ კვირადღეს 10 მანეთს შოულობთ?“ — მათ სიცილადაც არ ეყოთ.

— ოც მანეთს? — ისეთი სახით შემოგვხედეს, რომ ვიგრძენით, მათი საქმისა არაფერი გაგვიგებოდა.

— ორმოც მანეთს? — საუბრის გაგრძელებაც აღარ იკადრეს. ისლა დაგვჩენოდა, საშუალოდ გამოგვეანგარიშებინა, ღღეში რამდენი კაცი გაივლიდა

ხილზე და ეს რიცხვი გადგვემსჯელო ბინა 10 კაპიკზე...

ყველა კუთხეს თავისი კოლორიტული ბაზარი გააჩნია. ამ ბოლო დროს კი ახალი სასოფლო-სამეურნეო კულტურების გამრავლებამ ბაზარი ულტრა-კოლორიტული გახადა. ამას წინათ, ახალი ჯიშის ვეგებრთილა ზადრიჯანი იყიდებოდა, გლეხს იმხელა ქათამი გამოეყვანა, ვიფიქრეთ, ეს კაცი ნაღდად ავსტრალიელია და სირაქლემას ყიდისო. მის ქართველობაში რომ დავრწმუნდით, კვითხეთ — „რა ჰქვია, ძია კაცო, მაგ ფრინველს?“ მან გვიპასუხა — „რა ვიცი, ინკუბატორიდან გამოვიყვანე, აბრაგნის ჯიშისა გახლავთ, ლამის არის, დაგვანელოს, რაც ეგ საკენკსა ულაპავს, ნიკორა ხარის ძლა უნდა ჰქონდეს“.

ველისციხის ბაზრის ყველაზე დიდი სასწაული კი ის იყო, რომ კახელი გლეხი ბრტყელ და მრგვალ ელემენტებს სამმაგ ფასად ჰყიდდა. — საიდან გაქვს ეს შორანის ელემენტები? — კვითხეთ. ელემენტების გამყიდველმა თანამედროვე ელექტრონულ ფორმულასავით ჩახლართული ისეთი პასუხი მოგვცა, რომ ელემენტებით კერძო ვაჭრობის გზაჯვარედინის პოვნის ყოველგვარი იმედი გადავიწურეთ.

— შვილო, თუ რამე გიწყინა, ენდე, ტკბილი წყალი დალიე! — ელემენტარულად მიგითითა ელემენტების გამყიდველმა ბოძზე ჩამოკიდებული ველროს ქვეშ აყუდებულ კაცზე, რომელიც ტიქაში სიროფს თავისი შეხედულებისამებრ ასხამდა. თუ როგორი კონსტრუქციული დანადგარით ჰყიდდა ტკბილ წყალს ველისციხის ბაზრის ეს ფსევდოლაიძე, ამის სიტყვებით გადმოცემა შეუძლებელია, მის ასახვას აბსტრაქტულ-მოდერნისტული ფერწერა თუ შესძლებს მხოლოდ.

პოი, საოცრება! ჩვენ აქ ვნახეთ ბოშები, რომლებიც „კევა-ქუვაჩკებთან“ ერთად ჰყიდდნენ შამფურებს, თოხებს და თონის ატრიბუტებს. ამ ბიზნესს თბილისელი ბოშებიც რომ დანერგავდნენ რუსთაველის პროსპექტზე, არ იქნებოდა ურიგო!

ისე, სხვათა შორის, ნაყინს აქაც „მაროქნს“ ეძახიან და აქაც არ იყიდება იგი თავის ფასში.

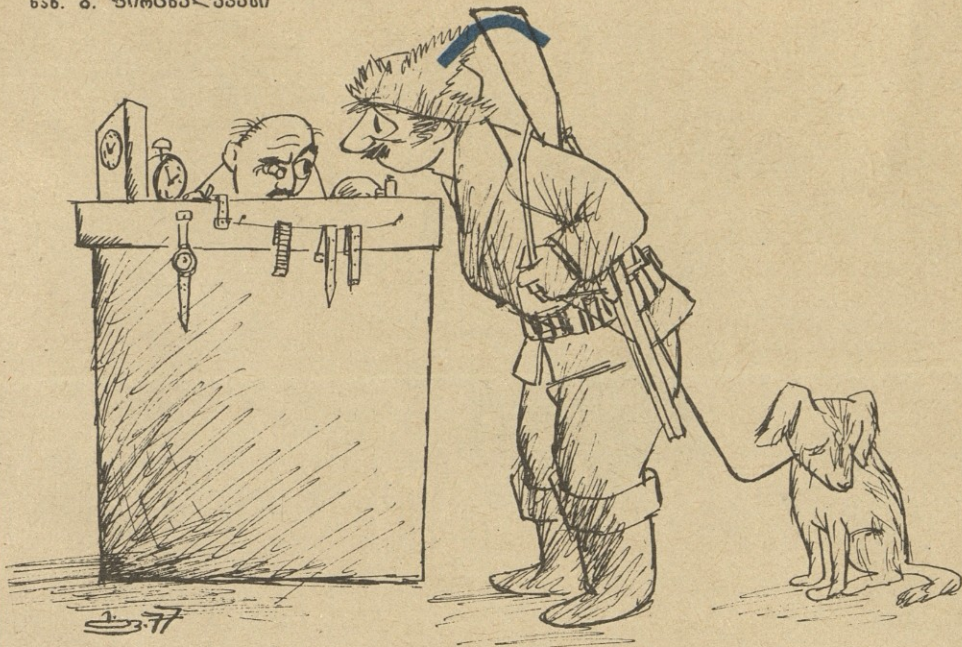
„ღუბლიონკა“ მოვიკითხეთ. — ველისციხელ პიტნას ექნება, ის ხომ განთქმული ჯინსლოგ-ღუბლიონკოლოგიაო, — გვითხრეს.

ბაზარში მრავლად ვხედავდით მილიციის თანამშრომლებს, მტკრია ბული თუ უშლიდათ ხელს ყველაფრის დანახვაში.

ველისციხის საკვირაო ბაზრობის დასასრული პირველად ბოშების ბანაკმა იგრძნო და მათი ფურგონები ზევითად მოსიარულე კორტიკით სტოვებდნენ ბაზარს.

ნახვამდის, ველისციხის ბეწვის ხიდებო, რომლებზედაც ამდენი ჯურის ხალხი დადი! სხვათა შორის, ბეწვის ხიდმა ზოგჯერ ჩაწყდომა იცის!

მარი მარიამიძე ავთანდილ აღისაი

— თუ ძმა ხარ, ამ ქაღალს უნდა მოუხერხო რაიმე, სანადიროდ რომ მივდივარ, სულ უკან რჩება.

ურაზები

- **თავი** ისე უნდა დაიჭირო, **ქრქუნი** არ მოგეჭრას!
- **პარკ** მსმელს კარგი თამადა უნდა!
- **ხელოვნება** მსხვერპლს მოითხოვს... და კიდევაც იმსხვერპლა!
- **ოპრო** პლატინური სიყვარულით უყვარს!
- **ბანკორწინება** ცოლის დედაა!
- **სახელი**, გაუვარდა თუ არა, მაშინვე გაუტყდა!
- **ხარისხისათვის** ბრძოლა ხარისხის დაცვას არ ნიშნავს!
- **ყველა** საქმეს უფროსთან ათხანებს!
- **ზოგიერთ** ქალს „დუხ“-ხშირი ცხოვრება აქვს.

ბათუ მელია

თოთხები

სკამიდან ერთა ვერ გამოარჩევდა კაცი რაიმე ორიგინალური ნიშნით, ყველა მარელისის გამოშვება იყო და ყველა ერთ დონეზე გაცვეთილი. მხოლოდ ერთი გამოიყურებოდა განსხვავებულად — დიდი, რბილი, ნარნარა სკამი. სკამი კი არა, სავარძელი! იმ თოთხმეტის სათვალავში სავარძელი არ შედიოდა, იდგა გარკვეული დისტანციით, მეთხუთმეტე, ან, უფრო სწორად, პირველი. თათბირის დროს სავარძელზე დირექტორი დაბრძანდებოდა ხოლმე, ჩვენ კი, რიგითი თანამშრომლები, სკამებზე ვჯდებოდით. დირექტორი ჩვენგან განსხვავდებოდა ისე, როგორც სავარძელი სკამებისაგან, თუმცა გულმოდგინედ ვცდილობდით, ყველაფერში მას დავმსგავსებოდით. წარბებს შეჰკრავდა დირექტორი, — წარბებს შეგკრავდით ჩვენ; გაიღიმებდა, — გაიღიმებდით და, საერთოდ, სახეზე რომელიც გნებავთ ემოცია შეგვეძლო აღგვებეტდა: მწუხარება, სიხარული, ზიზღი, ირონია, აღშფოთება, გოცება, აღფრთოვანება და სხვა. ამავე დროს ემოციების კომბინირებული ვარიანტის წარმოსახვაც არ წარმოადგენდა ჩვენთვის რაიმე სიძნელეს.

სკანდინავიური თვალსაზრისიდან

— შეგებულებაში გავდივარ! — იტყოდა დირექტორი, ჩვენ სიამოვნება და მზრუნველობა დაგვეხატებოდა სახეზე, — მაგრამ არ ვიცი, რა ეშველება საქმეს, ვის იმედზე დავტოვო?! — გააგრძელებდა იგი. ჩვენ სახეზე შემუფთოება აღგვებეტდებოდა ისე, რომ წინა ემოციები არ გვმორღებოდა სანიდან. იმ დღეს ნაბახუსევი მოვიდა დირექტორი. უხასიათოდ იყო, აღრენილი უყურებდა იქაურობას. ჩვენც მოვიწყინეთ, თუმცა კი თანაგრძობა და აპათიაც გამოვსახეთ. ეს ემოციები ურთულესი ჯგუფის კომბინაციას წარმოადგენდნენ. დირექტორმა შემოგვხედა და ჩვენ დამატებითი ერთგულება დავიწერეთ სახეზე. — ნამდვილ იდიოტებს ჰგავხართ! — გულახდილად გვითხრა დირექტორმა, — არც მეტი, არც ნაკლები — იდიოტები! — დამარცვლა და შემდეგ გააგრძელა, — აი, ახალი ინსტრუქცია მივიღე ტრესტიდან და იმა-

ზე ვდარდობ, როგორ გაგებინოთ თქვენ! მე შეფარვით გადავხედე თანამშრომლებს და გუნებაში არ დავეთანხმე დირექტორს, ბრძენკაცებს ჰგავდნენ, ყველა მათგანში ინტელექტი გამოსჭვივოდა. ტელეფონმა დარეკა, დირექტორმა ყურმილი აიღო, ჩვენ გადმოგვჩედა და წარბები შეჰკრა, ეს იმას ნიშნავდა, რომ ვიღაც დიდი თანამდებობის პირს ელაპარაკებოდა და ჩვენ სუნთქვა უნდა შეგვიკრა. „დიას“ და „კი, ბატონო“-ს გარდა, არაფერი უთქვამს, თუმცა მის შუბლზე, წარბებზე, ტუჩებსა და ცხვირზე თავისუფლად წავიკითხეთ შემდეგი: „ახლავი მოხვალ სამინისტროში, წამოიღებ შარშანდელ ანგარიშს და მოგვემ განმარტებას ფინანსური დარღვევის გამო. ათ წუთში აქ გაჩნდი!“ იმ დღეს აღმოვაჩინე, რომ ჩვენს დირექტორსაც კარგად ჰქონია შესწავლილი ექსტიუულაციის საიდუმლოებანი.

— იდიოტებივით რომ მომჩერებხართ, ამ ინსტრუქციას უჩემოდ გაეცნობით! — შემდეგ მე შემომხედა და დამიძახა: — შენ მოდი! დირექტორი ყველას ნაცვალახელით ელაპარაკებოდა, რადგან თვითონ იყო მამის სახელოვანი. — აქ დაჯდები! — მიმითითა თავის სავარძელზე და ბრძანების კილოთი განაგრძო: — გააცნობ ინსტრუქციას ყველას, რომ დაგბრუნდები, ზეპირად უნდა იცოდეთ... დირექტორმა დამთავრა სიტყვა და აფორიაქებულმა დატოვა კაბინეტი. მე სავარძლისავე გავეშურე, ვღელავდი, რატომღაც მეშინოდა კიდეც... ახლოს რომ მივედი, ცოტა შეეცოყმანდი, დაჯდომა ვერ გავბედე, შემდეგ კი მორიდებით დავეშვი სავარძელში. იმწამსვე თითქოს თვითდაჯერების, რწმენისა და ამპარტავნობის შრატე შექმნაპუნეა ვენაში... ინსტრუქცია ავლე და გულდასმით ჩავათვალიერე, შემდეგ თანამშრომლებს გადავხედე. ამ კუთხიდან არასოდეს შემიხედავს მათთვის. შეგხედე და... ჰოი, საოცრება! — ყველა მათგანი ნამდვილ იდიოტად მომეჩვენა!..

ბარი მებრძველი

შტამსტორ

ბ. ბ. ბ.

ნახ. 2. ღირსიანობა

ლექსიკონი

● **მინერალი** — საამქრო, რომელიც ტანსაცმელზე ლექს ფერს ეკვლის.

● **სამაღარი** — ავსტრატეკიონიზმის ეკრა.

გ. ზახხაძე

ნაქვესები

● **ფიზიკური** ქალს ტანსაცმელი იმისთვის სურდა, რომ თავის სიშველ გამოანთხოს.

● **მე** — თუკოლა მეგვილინა, ცოვდალ არჩაგეთელუდა.

● **საშველთის** აცხადავა მჭიკველა, ამიტომ მასზე არ ამბობდნენ, ქიანჭველას ფეს არ დადავასო.

● **მის** დმერტისა სურეთისა, ღმერთი კი მისი არა აცერეთო და... მას ქეშპირატება ერქვა.

● **სამასხური** — თუკოლა მეგვილინა, ცოვდალ არჩაგეთელუდა.

● **საშველთის** აცხადავა მჭიკველა, ამიტომ მასზე არ ამბობდნენ, ქიანჭველას ფეს არ დადავასო.

● **მის** დმერტისა სურეთისა, ღმერთი კი მისი არა აცერეთო და... მას ქეშპირატება ერქვა.

● **სამასხური** — თუკოლა მეგვილინა, ცოვდალ არჩაგეთელუდა.

● **საშველთის** აცხადავა მჭიკველა, ამიტომ მასზე არ ამბობდნენ, ქიანჭველას ფეს არ დადავასო.

ა. ადამიანი

პ. კახელი.

დღეს ბევრს თავის ნამდვილი სახე რომ დაერხა, — სინდისს მოსწმენდა ის, რს ქვეყანა რომ იქნეს სარკად, აუ, რამდენი მიღებ-მოქმედება!

მირანავალ ცხაპანთხილი

შუპის გზის პალა

გზაზე სოხუნ-გურისა ავტობუსმა ამას წინათ მწვანელი და მარცხენა, სივრის ცრეხელ დამდინდა!

ორდღზე მომამემ ამოხუთქვა არ მადინა, — ჭერის მასალა ვიი ძელს — ბურთი სიონებელი ფორგატინასი.

მირან მიაუბამო (ქ. სოხუმი)

— რა არის, მამბო, ანაღრისთისი პირენა ნაპირი რუხ მიბაპსო?
— ამა, კატარათ რუნა მიოვოფი!

ღარი, რაგან რაიიოი!

„მთელ რიგ მეთრენოებში პირუტყვის დაკულ პირ-დაპირ უმოწყალოდ მიმდინარებოი.“

ფურჩეს წვეფი გუნის და მთლად მიმწვალა გუნებმა! (უკან სირბილით მიიბინა, დმერთმანი, გამორჩეუბმა!) იქ წინაზე, თანაც დამოვალე, სა რეი გრეი შემწვარი, უწყალო ხელით დაკულელებს ფურთა თიერი ზურაი.

— ეს ერთმა ცაცმა ინება? ვიციიბე (დამწვა სირცხელიმა!) — ინება ამ ქორწილებმა და ქულებმა, ბინძია! ბავშვების ნათლაც დაეშთვა გუნობის სახლის დაბურვას, აქვს წვეულება ისეთი, მსგავსი რომ არა ნახულა!

ასე, თცამდე ვიუცა მგვავწვევინებს ნამდვილად! იმ შაბათს ბებიაბის წლისთავს იხდისო თანდილაც! დღეს სათვალავი არა აქვს ანგვარ თავმჯირებს, ქორწილებს, ასეულობით დაკულე გოჭს, ფრინველებს ამბიოცილებს!.

ამ წრეცდასულ დრებებს, დროა, დაგატყდე მხივიით! — მუნა მურუნად ცხოვრობდეს, გულიც ცხოვრობდეს ცუბურნად! გულეხეხება და წლისთავებს, ქორწილსა რია კბიით, — დროა, დაესვენ წერტილი! — დაგეთი, რაც დასავებოია!

ცხოვრებას და ფრინველებს, რა მიზნა, გავნა ვადალით! — ყვარო მინდაზე ვაქციით! გვერდებს მდინარეც და წარსოც! დე, გავფრთხილდე ყველანი სოფლის, ქალაქის პარკას და ანდერ პირუტყვს ნუ ვწიარებ ქორწილ-ქულებს ზარავად!

მარამ მიორბამი, პედაგოგი, ვანის რაიიონი, სოფ. ყურერი.

დაიკვიენი

მეტი მგვებლები რაც დღეს ჩვენს ხორციან ელზე ჩამოქცა და სადვადქიო ფრესკა გადავალე უფალი, წერილები, ილუცტული, თავისურული პოდისი ბებო მიმამბოთის სხვადასხვა ფიზიკით, ნიკეა ქვიცა და ცილისლინი კი ვარ, მავრამ მუე მავრადლე და ის იხტე ცეი სიხლი მუე მინქვი ამ ნაფურე ძირლევინი. მიმბენავია საცლობითი აზარა ვარ, დავილე კაცი, უყვირავად, ნიკეა ძლიერი კი ვარ, ცილი ერთი მიქვიანი ხარს ხერხებს ვერტებზე ვეჭვებ — ნიკეა, ლამი — ცილისლინი ვინაფი, ხომ აუთო ძლიერი ვარ მე, ნიკეა, მავრამ იმას მოვაქსინვდითი რომ მუე მავრადლე და სწორედ ეს გული არ მიმინებ უყრადღებით არ წვევილით ჩემდამი მოვიცილო ეს მარათბი, არ შემოილია, არ გამოქსინვო მურეხებულს, ცხამბინებს გული, (ბოლოში, თათი) არ ადვილენი გამბრუნვებს ზოგან გული არა აქვი, ვიცი, უნაღლა მგელია: ზოგან წყალი აქვი და ზედ ხიდის გაცეცხა ექნება ზოგან გზა დაგვრეულა და რჩინასობრითი კი არა, ფიქსი საბოლოო ექნითი ზოგან მანოი უნაღლა ეგამბინობად მგელი უკლები უფალი, სპორტული მოქდაციე შრომისა და სპორტის მიუვრა კარგა სასილადი კარგია.

მართალია, ცილი ვარ, მავრამ უფლისმეტყლე კი არა ვარ არ შემბოლა გუნებს შევცოდა არც ვიციბინს აჯობა, არც ვუცლისა და სინაღლის გავანა, არც ტელეფონის (მა, ტელეფონს ნოლარ გამასხეუბით) დღემა და არც ბუნების ნიკეა-განწვრულება შევცოდა. არ უნდა ილა და ამიტომ ჩემს გულში ბებია მამათბი, — „ლოცობოქო“, ანგვრებას — „ლოცობოქო“ გულევი და გულელები, დის-განაცავ ვერ არა, სავრისა და პასუხს ბერე დაბჭილდ ბერე კარგი

საქმე გაცეცხება, ბერი ნაღვლებმა გამოქსინვება, ზოგს საქმი კარა, მავრევი არ მოვიცილა არა გვერამ არ ბატონი, მავრადლეობა:

● **ცხიკვილიან მურედნენ**, ახალგაზრდა მჭარებების ნაშევიკარო საცობითო დანამარე უნაღლა ჩამოიღოს, მარამ, შე-არ ნიკეა მდვილედ, არ მიმამბეს.

● **ახლდებლებმა** საყაბის ქრისს მოუწვიოებებოლანზე შემოიხილდნენ სოფ. აგვარდნენ, — უსინაღლაზე დავიჭედი ჩემს მე-17 და 21-ე ნომერებს წელს თებერვლი, მისინებია გავრდაზენ ახალციხის რაიონსაქმის, პასუხი არ მივიღია.

● **სიღნაღს** რაიონის სოფელ ვაქცილიანზე მურედნენ თავიანიმ ვასპოზეხე მარამ, 22-ე ნომერში დავბაქვი შაიო უნაღლა მავრამ რაიონის იდეაციება წმინდრეს, მუნამა ვიციბინ, უნაღლა სიღნაღმდე არ ჩამოლა ურჩხულელები და რაიონსაქმის, მიეწვიენ, წყვილები და უსაქობი, მავრამ, თვესევი არ მიმიღედი!

● **ზოგერ ვერ გვიკვდა** და პარისა გადავიხვი ხილარ შესამოწმელები და ზიბრის მისილები უნაღვითი არა ვარ, ცილებმა საქმი მავრამ გვიცა გამინაღვლით უნაღვითი დამტოვი. დუშუბის, ვანის, ხაშურის, სხავრეგის რაიონსაქმის აღმსილებმა, ნიხან რაიონელმა და ქუთაისის საცობითი პარტიულმა კომიტეტებმა.

● **შოგა, ფიქსილე** ამით ის მართლად შეიძა, რომ ნუ დამტოვიენი იუფრადლები და უსოქობი!

ქვეყნ. 604680

თბილისში ვიყავ ახას 9 06...

თბილისში ვიყავ ამას წინ, საქმე გამიჩნდა პატარა, პოლა, საატუროს მიბნაში, საღ არ ვიბრებდი, საღ არა:

ყველგან უტახეთელ ელენენ, ფაციფუციანდენ, ბარწინდენდენ, ელას ვახსოვდენი! — რავეულ კაცს პათიეთი მურაოდენი!

ყურ ქვე ვავრბარდი, ვიფოქოი — ლთავს რად იღებდენ მასარად?! გლახა ცოლიეთი გამოლის: სტუმარს პატეხს სკესს, ქმარს — არა!

ჩვენც ვიციეი გამააბინდებმა, არც ჩვენ ვართ გულუნამოლილი, მავრამ მიზნობით, სტუმრისთვის ვინ ამბიოლა ცოლ-შვილი!

მეიც დევერბარდი, დავმშვიდი, თავს დაეპურებდი რავეული, ვაკეში ენო ბაღს მივავენ, დავლაცე მითი გამჩენი!

დავექე და წამოუტყენი, ბალახებს ცეხტებოლი, რა დავამავე ასეთი, — მე მაინც ვერა გვებდებოლის!

ღალას დავაქვარ, ავევრდი, მიხმობდნენ რაკის მიტობა, ქარს მივამბოდი, საუბზე გორგოშ არ გამახსენებია!

ბორის გუმბავაშვილი (ონის რ-ნი, სოფ. შავიეთი)

ნახ. 2. ს. ბობიაძე

საქართველო!

პროფესორს!

ბაზრის შესასვლელთან უამრავი ხალხი ირეოდა. ერთმანეთს აწყდებოდნენ... ერთი სქელკისერა მეც დამეჯახა. ბოლიში-მეთქი! იმან ზედაც არ შემომხედა. თითქოს საიდანაც მეცნო, მაგრამ ამისი გახსენების დრო აღარ მქონდა და ყველისაკენ შეივხვიე, გადახურულში შევედი.

— რა ღირს იმერული ყველი, მეგობარო? — კვითხე ვიღაც საეჭვო იმერელს.

— ხუთად მომეცი და ნახევარ კილოს წავიღებ! — შეგთავაზე კომბინაცია.

— ხა, ხა, ხა! — სიცილად არ ეყო ყველის ვაჭარს, — დაგიქლო და თანაც ნახევარი კილო წაიღო? ეს ვინ ყოფილა, ე!

ამ დროს ჩემს გვერდით ვიღაცამ ქოშინით იკითხა:

— როგორია შენი ყველი, ბიჭო?!

— ნამდვილი იმერული, ბატონო!

— აბა, მაჩვენე!

მოვიხედე, წილან რომ დამეჯახა, ის ნაპატივები ვაჟბატონი იყო, ყველს გემო გაუსინჯა, სამი თავი ამიწონეო, უთხრა და პარკი მიაწოდა.

მე სასწრაფოდ გავშორდი იქაურობას, ჯიბრზე სხვას ავაწონინე ექვსასი გრამი და მერე ქათმებისაკენ წავედი.

— რას აფასებ ვარიებს, ბიჭო?!

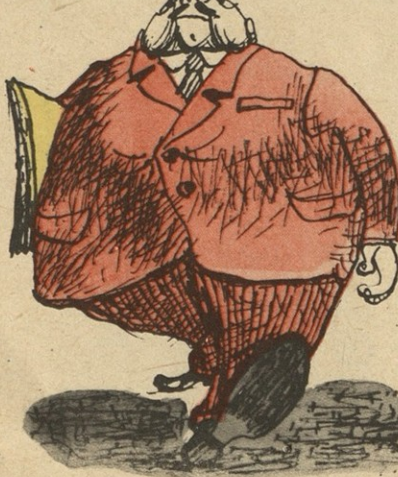
— ჯიქურ კვითხე ქათმებში კრუხივით ჩამჯღარ ბრგე ვაჟკაცს.

— ვარიები კი არა, დედლე-ბია! — იწყინა ახალგაზრდამ, — ათი მანეთი თითო!

— რას ამბობ, კაცო?! — შევხტი გაოცებული, — ახლით?

ხალხის მიწვევ-მოწვევაზე მივხვდი, ვიღაც საპატიო პირი გვიანლოვდებოდა.

— სადაურია შენი ქათმები, ვაჟკაც?! — იკითხა ნაცნობმა ხმამ

და რატომღაც ყურმა წივილი დამიწყო.

— სამტრედელი, ბატონო! ათი მანეთი ღირს თითო!

— ჭირიანები ხომ არ არი, ბიჭო, ეგრე იაფად რომ ყიდი? — სქელკისერამ მედიდურად გადახედა ირგვლივ მყოფთ და მათი ხარხარი დაიმსახურა.

— რაღა გეკადრებათ!

— არ იკადრებ, ჰო, შენი ამბავი რომ ვიცი, მომეცი აქით შევიდივე!

ფიცხლავ მოგწყდი იმ ადგილს.

ახლა, უკვე ერთი სურვილია მქონდა — მალი გავცლოდი აქაურობას.

ბაზრის ფასებივით აიწია ჩემს თვალში ჩემი ოჯახობის ფასმა.

ყოჩაღ, ქალო, თურმე რას უძღებ! გასასვლელთან კიდევ მოვკარი თვალი ჩემს მოქიშპეს.

ეს ამხელა კაცი ძლივს ერეოდა ნავაჭრს. მე ჩემი პარკი ავაპორწილე და მწარედ გამეცინა.

„ახლა მეც ვიტყვი, რომ ბაზარში ვიყავი და — ისიც, არა? — მაგრამ, რას ერჩი, რა გინდა?“

— დაჯტუქსე ჩემი თავი. — „შურთან არასდროს ყოფილხარ და ახლა რა ღმერთი გავიწყრა?!

იქნებ, პროფესორია ეს კაცი, მუშაობს, ბატონო, და ჭამს!

დაიცა, რომელ კათედრაზე მინახავს? რაღაც ნაცნობი სახე აქვს.“

ამ ფიქრებში ვიყავი გართული და მოჯადოებულოვით მივდევი უკან პროფესორს, რომ უეტრად ვიღაცამ დაიძახა:

— ბიჭტორს გაუმარჯოს! რაღა ხარ, კაცო?!

„პროფესორმა“ საღმის ნიშნად თავი დაუქნია ნაცნობს, რადგან ორივე ხელი დაკავებული ჰქონდა და იქვე ბაზართან მომლოდინე ცისფერი „გოლგისაკენ“ გაემართა.

შევწუხდი, როგორ გააღებს მანქანის კარს პროფესორი-მეთქი და რამდენიმე ნაბიჯი გადადგმი მისაშველებლად, რომ უცებ რაღაც აზრმა გამიელვა:

„ახ, ბიჭტორ, ბიჭტორ! საიდან მახსოვს ეს სახელი, ეს სახე?!“ და უცებ გამახსენდა:

— „ბიჭტორ! დაასხი ორი ლუდი!..“

ავტობუსში შევიკვიდე, ხვითქი გადამდიოდა, მაგრამ რაღაც მიიხც მიხაროდა გულში, არ ვიცი კი, რა...

— „ბიჭტორ! დაასხი ორი ლუდი!..“

ავტობუსში შევიკვიდე, ხვითქი გადამდიოდა, მაგრამ რაღაც მიიხც მიხაროდა გულში, არ ვიცი კი, რა...

— „ბიჭტორ! დაასხი ორი ლუდი!..“

ავტობუსში შევიკვიდე, ხვითქი გადამდიოდა, მაგრამ რაღაც მიიხც მიხაროდა გულში, არ ვიცი კი, რა...

— „ბიჭტორ! დაასხი ორი ლუდი!..“

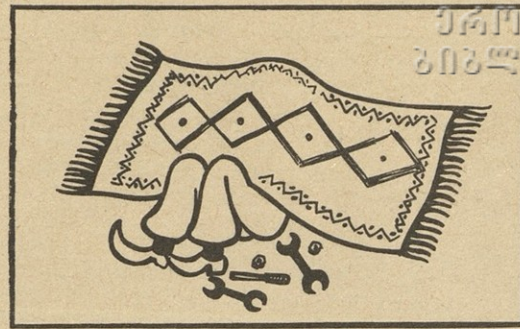
ავტობუსში შევიკვიდე, ხვითქი გადამდიოდა, მაგრამ რაღაც მიიხც მიხაროდა გულში, არ ვიცი კი, რა...

— „ბიჭტორ! დაასხი ორი ლუდი!..“

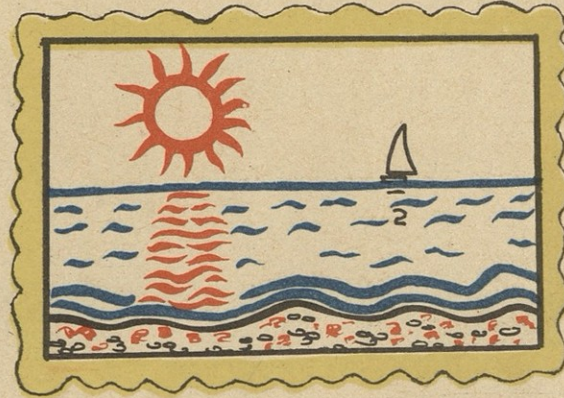
ავტობუსში შევიკვიდე, ხვითქი გადამდიოდა, მაგრამ რაღაც მიიხც მიხაროდა გულში, არ ვიცი კი, რა...

— „ბიჭტორ! დაასხი ორი ლუდი!..“

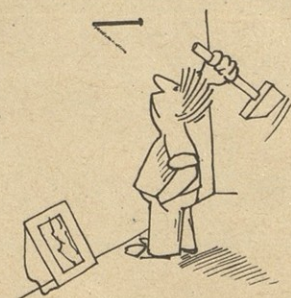
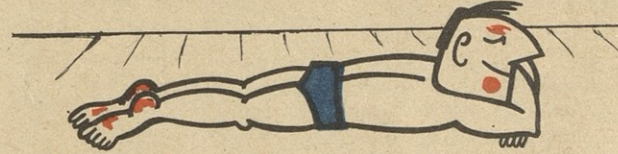
ავტობუსში შევიკვიდე, ხვითქი გადამდიოდა, მაგრამ რაღაც მიიხც მიხაროდა გულში, არ ვიცი კი, რა...

უბეჭებო

უბეჭებო

480
1.VIII 77

უბეჭებო

ნიანგის ფოსტა

„ზავსულში წყალი, ღამე სინათლე და ზამთარში სითბო გვენატრება!“ — გვერდნენ რუსთავიდან მესხიშვილის I შესახ. № 3 სახლის მოზინადრენი.

რედაქციამ წერილი რუსთავის საქალაქო საბჭოს აღმასკომს გადაუზახა. აღმასკომმა გვიპასუხა: „...სახლი საუწყებოა, იგი ეკუთვნის მეტალურგიულ ქარხანას. როგორც ამ ქარხნის ხელმძღვანელობამ გვაცნობა, მიმდინარე წელს აღნიშნულ სახლში გათვალისწინებულია გათბობის სისტემის კაპიტალური შეკეთება.“

საქალაქო საბჭოს აღმასკომის მიერ ენერგომომარაგების სამმართველოს დაევალა უზრუნველყოს წესრიგის დამყარება ელექტროენერგიის მომარაგების საქმეში. რაც შეეხება წყლის მაწოდების საკითხს, იგი, ქალაქის წყალმომარაგების განრიგის შესაბამისად, მოწესრიგებულია.“

„ადიგენის რაიონის კულტურის სახლი მოუწყვარიგებელია, საჭიროებს შეკეთებას!“ (დაიბეჭდა „ნიანგში“, 1976 წ., № 9).

რედაქციამ, მიმდინარე წლის მარტში, მიიღო პასუხი ადიგენის რაიონის მშრომელთა დეპუტატების საბჭოს აღმასკომის კულტურის განყოფილებიდან: „...მოყვანილი ფაქტები სინამდვილეა, აღნიშნული წერილის გამოქვეყნების შემდეგ განყოფილებამ გაატარა გარკვეული ღონისძიებანი, შეკეთდა კულტურის სახლის შენობა.“

„წყალი არა გვაქვს, მაგრამ წყლის ხარჯებს მაინც ვიხდით!“ — იწერებოდნენ ქალაქ გორის მშვიდობის გამზირის № 26 სახლის მე-5 სართულის მცხოვრებნი. (ეს კრიტიკული შენიშვნა დაიბეჭდა „ნიანგში“, 1976 წ., № 2).

მშრომელთა დეპუტატების საქალაქო საბჭოს აღმასკომმა გვიპასუხა: „...აღნიშნული ფაქტი სინამდვილეს შეეფერება. მე-5 სართულზე მცხოვრებთ არა აქვთ სასმელი წყალი, რადგან გორის წყალსადენი ძალზე მოძველებულია და იგი გათვალისწინებული იყო მხოლოდ სამსართულიანი შენობებისათვის.“

რაც შეეხება იმ ფაქტს, რომ მე-5 სართულის მცხოვრებლებს წყლის ფულს მაინც ახდენენდნენ, გაცნობებთ, რომ აღნიშნული ბინა არის ბამბეულის კომბინატის, აღმასკომის მიერ მკაცრად იქნა გაფრთხილებული მისი დირექცია, რომ არ დაუშვან მსგავსი შემთხვევები.“

„უნიანები უინვალში“ — ასეთი სათაურით დაიბეჭდა კრიტიკული წერილი (1976 წ., № 6) უინვალის ჰიდროტექნიკური კომპლექსის მშენებლობის შესახებ, მის ნაკლოვანებებზე. აღნიშნული წერილი განიხილა საქ. კ. დუშეთის რაიკომმა და პასუხი გამოგვიგზავნა: „...მიმდინარე წლის მარტში მშენებლობის პარტიული კომიტეტი კვლავ დაუბრუნდა ამ საკითხს და მოახდინა 1976 წლის 27 მაისის დადგენილების შესრულების შემოწმება, სადაც აღნიშნა, რომ ნაკლოვანებათა დიდი ნაწილი გამოსწორებულია.“

წყალწყალა ანტისანიტარია

თბილისში, ლენინის ქუჩაზე, ოცდაათს ნომერში, შესანიშნავი შვიდსართულიანი სახლი წამოჭიმულა. „რა აქვს ამ სახლს თქვენი დასაწუნი?!“ — იტყვიან თქვენ ალბათ, არაფერი, მხედველობაში თუ არ მივიღებთ იმას, რომ სარდაფები წყლითაა სავსე, სადარბაზოები დაბინძურებულია, ეზოში კი ანტისანიტარია სუფევს. ანტისანიტარიას მოეგლება, ოღონდ ეგ არის, სარდაფებში ჩამდგარი წყალი ცოტა იჭებს იწვევს! რა იცით, იქნებ დიდი სამკურნალო თვისებები გააჩნია?! თუ ასეა, მაშინ დროზე უნდა იზრუნოთ საბინაო და კომუნალური მომსახურების საექსპლოატაციო № 59 კანტორის მესვეურებმა და სარდაფებში კეთილმოწყობილი აბაზანები მოაწყონ! თუ, უბრალოდ, ნატასტრის წყალია, არც ამაზე დაგწყდეთ გულელები, საჭყუმბალო აუზები გამართეთ, ნორჩები მადლობლები დაგრჩებინან, ხოლო თუკი წყალი საკანალიზაციო მილებიდან გამოდის, მაშინ ვერაფერს გირჩევთ, თქვენ თვითონვე მიხედეთ თქვენს გაფუჭებულ საქმეს!

თამაზ ჰეიშვილი

შემსტრო

უიღბლო ქორწილი

- ცუდი ქორწილი გვექონდა! — თქვა პირველმა.
- აბა, კაცო! — დაიჩივლა მეორემ.
- პურ-ძარილი არ ვარგოდა? — ვკითხე.
- გადასარევი იყო!
- ნეფე-დედოფალი ავარიამი ხომ არ მოყვა?! — უპ. ღმერთმა დაგვიფაროს!
- ხომ არავინ დაუჭრიათ?
- ბეჭი დაჭრეს, ბეჭი!.. ხი-ხი-ხი!..
- აბა, რაღას ემდღურით?! — ცოტა შემოგვივიდა... ფული!..

ვაჟა ჩორღელი

მინიაგრაფები

საზამთრო

- საზამთრო როგორია?
- სანამ არ გავჭრი, ვერაფერს ვერ გიტყვი.
- მეც ვერ ვარ.
- შენც მებაღე ხარ?
- არა, ქირურგი.

ნ. იოსელიანი

ფეხბურთე

- ვაზეთი ვაქვს?
- არა.
- სიგარეტი?
- არა.
- სემიჩკა?
- არა.
- მაშ, რაღასთვის მოდიხარ ფეხბურთზე?

მალაზიაში

- ცოტა ნორმალური ქათამი ამიწონეთ!
- ვაჰ, ქათამებშიაც არიან აფრენილები?

საქართველოს
საბჭოთაო
კომუნისტური
პარტია

ნ.ა. ბ. ლომიძის

საგაზეთო მაგნატის — რანდოლფ ჰერსტის ქალიშვილის — პატრიცია ჰერსტის საქმის გამო ლოს-ანჯელოსში დამთავრებულ სასამართლო პროცესზე სენსაცია არ მომხდარა. რამდენიმე წლის განმავლობაში პ. ჰერსტი, განგსტერთა ჯგუფთან ერთად, თავს ესხმოდა ბანკებსა და მალაზიებს. ერთ-ერთ ბანკზე თავდასხმისას ორი გამგლეული დაიჭრა. ჯგუფი დააპატიმრეს. პატრიცია ჰერსტს თავდაპირველად 35 წლის პატიმრობა მიუსაჯეს, მაგრამ რანდოლფ ჰერსტის მილიონებმა გააყვით თავისი საქმე: ამჯერად მის „მომხიბლაგ“ ქალიშვილს მიუსაჯეს... 5 წლის პირობითი პატიმრობა!

ერთი ბოგარა ფულის კალა

მთავარი რედაქტორი ჯურლან გემგაზუვილი სარედაქციო კოლეგია: ჯ. გოლჰაჰე (მთ. რედ. მოადგილე), ჯ. კაციაშვილი, ჯ. ლოლა, ა. ლომიძე, ნ. მაღალაშვილი (მხატვ. რედ.), ბ. ნიჟინაძე, ბ. სინარულიძე (პ/მგ. მდივანი), ბ. ფირცხალავა, ო. ვალიძე.
 ტექნიკური რედაქტორი ა. კახალაშვილი, © საბირისა და იუმორის ჟურნალი „ნიანგი“. © თბილისი, რუსთაველის პროსპექტი № 42, საქართველოს კბ ცკ-ის გამომცემლობა, © გადაცემა ასაწყობად 237VI-77 ზ ხელმოწერილია დასაბეჭდად 15/VII 77 ზ ქალაქის ზომა 70x1081/8 ფიზიკური ნაბეჭდი ფურცელი 2. სააღრიცხვო-საგამომცემლო თაბახი 1.7 © საქართველოს კბ ცკ-ის გამომცემლობის სტამბა, თბილისი, ლენინის ქ. 14. © შუკვ. 2211. შპ 00755. ტბრ. 141.000 © თბილისი, პრ. რუსთაველ № 42, სატირიკო-იუმორისტული ჟურნალ «ნიანგი». © Издательство ЦК КП Грузии. © Типография Издательства ЦК КП Грузии, თბილისი, ул. Ленина № 14.
 ტელეფონები: 99-76-69, 93-19-42, 93-10-78, 93-49-32. რედაქციოპი შემოსული მასალები ავტორებს არ უბრუნდებათ.

ნახატი თქმების ავტორი ბი: გ. ფორცხალავა, ნ. იოსებოძე, მ. მკვლელიძე, ო. სანჯიფორაძე, შ. აბაშიძე, მ. კუხალაშვილი

